

Nellikümmend aastat ollen ma sedda hoidnud kui omma keige kallimat warra, ja se on mulle rõmustamist saatnud mitmel kibbedusse ajal; sepärast ollen ma mõttelnud, et se ka minnust meie poia Hinrefuse piddi jama, kui Jummal tedda sõast ellusalt taggasi aitab. Sinna tahhad, et ma sedda pean ärra andma." Siis ta hoidis omma armastamatut kahhe käega kinni, watas halleda melega se peäle nago parrema sõbra peäle wadatakse lahkumisse tunnil.

"Jah," ütles naene, "küllab se on, agga meie hädda on suur! kui ial kussagilt abbi lota olleks!"

"Wata Marrife," ütles wanna, "sia on mo isä-isa omma käega kirjotand aasta ja ku-päwa, millal mo isä sündinud; sia on minno ja mo wendade sündimisse aiad üllepandud, ja siin al on ka se pääw üllewel, millal meie pühhas koias altari ees ennast armastusses teine-teisele tootamine, ja siis on siin kirjotud meie laste sündimisse pä-

wad, kellest nelli jo Issanda jure lainud. — Kas sa siis tahhad nende mälestust minno käest ärrawõtta?"

"Ei mitte!" ütles Marri jälle ue nuttoga, "jago sulle, mo kallis, sinno ainus südame rõõm kurwastusse ajal, ma tahhan sinnoga nalga kannotada, — so piibli ramat jago sulle!" Sedda rakis Marri, ja läks pissofesse oue aeda üksi nutma. Agga Mart watas tedda tagga ja ütles isseenneses: "Sa ustaw hing, kes sa keif ello murret armastussega kannatanud, mul on wallo sinno pärast, et sa omma wanna päwade sees nalga pead näggema! Eks ma olle altari ees tootanud sind toita ja so eest hoolt kanda, ja nüüd peaksin sind nalja kätte jätma? Ei! ma tahhan minno, ramato ärramüa, ja so nalga kustuda!" Siis tousis wannake ülles, tõstis piibli wärrisewa kättega ülles ja ütles: "Oh Issand ja Jummal! anna mulle andeks, et ma so sanna rahha eest ärra annan! agga usk ei pea minnust lahkuma, agga nurrisemist tousma mo sees so pühha nou